

се въртѣли предъ огледалото. При известие за война всички отивали охотно като на балъ.

Всички трѣбвало да бждатъ вежливи. Кралътъ, даже, когато срещнѣлъ нѣкоя прислужница, снемалъ шапка.

„Цѣлия този дворъ, казва историка Тенъ, е прелѣстна градина съ нѣжни цвѣта, че ние днесъ въ нашия суровъ вѣкъ, не можемъ да имаме ясна представа за тѣхъ“.

Градинитѣ на Версайлъ съ Трианонъ, съ остриганиятѣ алеи и мраморни басейни, съ групи митологически божества и чудни цвѣта сж единствената обстановка, срѣдъ която мо ли да вирѣятъ тѣзи екзотични сжщества. Така дамата отъ стилъ „барокъ“ застава величествена и горда подъ прави гънки на тежка коприна. Родена въ старъ фамилень замъкъ, израсла подъ дима на монастирския тъмняъ, тя прекарва цѣлия си животъ въ обширнитѣ зали и градини на Людовикъ XIV и угасва пакъ въ монастиръ.

Изящния стилъ въ писането никога не билъ доведенъ до такова съвършенство, като че ли го вдищвали съ въздуха. Всѣка камериерка, казва Куре, се е изразявала по-добре отколкото днешнитѣ академици“.

Макаръ модата да имала опредѣлена форма много отъ поизтънченитѣ дами влагали по нѣщо свое, което е въ хармония съ тѣхната вънкашность.

Така М-те Монтеспанъ носила скжпи материи и фонтанжа стоялъ доста игриво на главата ѝ; Маркиза де Монтенонъ, напротивъ, се обличала скромно до лицемерие.

Къмъ началото на XVIII стол. прическата започнала да се приближава къмъ мжжката перука. Носили високи украшения, отъ които всѣка частъ имала свое име: пустинникъ, херцогъ, зелка, аспержъ, тржба, първо небе, второ небе и пр. Краля протестиралъ срещу тази безвкусица. Козметиката била най-разнообразна. Дамитѣ червисвали устнитѣ, странитѣ, раменетѣ, ушитѣ, ржцетѣ, начервали веждитѣ и поставяли всевъзможни лунички въ форма на звезди, полумесеци и пр. Понеже тѣзи залепени лунички (мушки) отъ черно кадифе падали, дамата носила много такива въ чантичката си. Даже и мжжетѣ се червисвали, което карало сериознитѣ хора да негодуватъ.

Благодарение на този блѣсъкъ на Версайлския дворъ, Франция станала законодателница на модата за цѣла Европа. (Фиг. 91).

Следъ смъртъта на Людовикъ XIV, презъ време на регенството, полата на мжжкия жакетъ започнала все повече и повече да се изпѣва на балени. Така разпнната, тя заприличала на кжса